

Đứa trẻ nào ở khu phố này cũng có bà. Có đứa thậm chí còn có hai bà nữa cơ. Chỉ mình Andi là không có bà nên cậu bé thấy khó chịu vô cùng.

Nhiều khi mới tỉnh mơ mở mắt, cậu bé đã suy ngẫm về việc này. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trên đường đến trường, Andi gặp cậu bạn Gerhard sống cách nhà cậu bé cỡ độ hai chục bước chân.

“Chiều nay cậu qua nhà tớ chơi nhé?” Andi rủ Gerhard. “Tụi mình sẽ dựng một cái lều thật ‘ngầu’ trên cây táo.”

“Chiều nay thì không được.” Gerhard đáp. “Tớ và bà hẹn nhau chơi đu quay rồi.”

Câu nói của Gerhard như cây kim đâm nhói lòng Andi. Cậu bé tưởng tượng Gerhard cưỡi một con ngựa quay vòng quanh, con ngựa đu đưa lên xuống theo điệu nhạc vui nhộn, còn bà của Gerhard thì đứng phía dưới, vẫy tay mỗi lần cậu bé quay qua chỗ mình.

Andi còn có một cậu bạn thân nữa là Robert, hai đứa ngồi cùng bàn trên lớp. Giờ ăn trưa hôm đó, Andi đổi miếng bánh bơ của mình lấy miếng bánh phết mỡ muối của Robert.

“Ê, chiều nay cậu qua nhà tớ chơi nhé? Tụi mình có thể trèo lên cây táo...”

“Chiều nay nhà tớ có khách rồi!” Robert ngắt lời Andi. “Bà tớ ở Mỹ về. Bà chắc chắn sẽ xách theo một va li đầy đồ chơi cho tớ. Mà cậu biết không, thay vì nói ‘Chào con, Robert’ thì bà toàn nói ‘Hế lô Bobby’ thôi!”

“Sao lại thế?” Andi hỏi. “Sao bà lại nói ‘Hế lô, Bobby?’”

“Thì tên Robert gọi thân mật trong tiếng Mỹ là Bobby mà. Còn chào kiểu Mỹ chả là ‘hế lô’ thì là gì. Tớ mong được gặp bà quá, giờ này chắc bà đang ngồi trên máy bay rồi!”

Lòng Andi lại như đau nhói. Loáng cái đã hết giờ nghỉ trưa, Andi trầm ngâm còn Robert thì hí hửng hứa ngày mai sẽ kể chi tiết về tất cả những món đồ chơi trong va li của bà cậu ấy.

Thế là cả buổi chiều, Andi thơ thẩn một mình trên cây táo. Cậu bé thích ngồi trên cái chỗ cao cao xinh đẹp này – chốn ẩn nấp xanh tươi và thoải mái vô cùng của riêng mình cậu.

Cây táo vươn cao trong vườn – khoảng đất xanh nổi ngôi nhà với đường phố. Đứng từ trên cành cây cao, Andi có thể quan sát mọi thứ diễn ra phía dưới. Nhưng ngược lại, không người đi đường nào có thể nhìn thấy một cậu nhóc đang ngồi vắt vẻo trên cây cả. Và nếu có thì chắc người đó cũng phải quan sát kĩ lắm mới phát hiện ra hai

cái chân trần đu đưa giữa đám lá cây, còn chông chơ trên thảm cỏ xanh là đôi xăng đăn đầy bụi.

Andi lôi cái chân lên cây để dựng lều trên đó. Nhưng dựng lều một mình thì chẳng vui chút nào. Thật ra lúc này đây, Andi chẳng có hứng làm gì hết cả. Cậu bé cứ hết nghĩ đến Gerhard và người-bà-đu-quay của cậu ấy rồi lại nghĩ đến Robert với người-bà-hế-lô-Bobby.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Andi cũng chẳng chịu nổi cảm giác ngồi một mình trên cây táo. Cậu bé trèo xuống rồi cứ thế chạy quanh nhà.

Mẹ Andi ngồi trên bậc thềm cao nhất trước cửa, giữ con chó lùn Bello giữa hai chân và chải lông cho nó. Vốn chị gái Christl của Andi đã nhận việc này nhưng chị ấy suốt ngày quên nên mẹ đành phải làm thay. Cũng hết như anh Jörg quên đánh giày còn Andi chuyên quên cho con chuột *hamster* vàng ăn vậy.

Nếu chẳng phải mẹ chu đáo và hiểu tính hay quên của mấy đứa con thì con chuột *hamster* vàng đã chết đói, giày dép luôn bụi xỉn, còn Bello sẽ chạy loang quanh với bộ lông bông xù hết một con chó sục cáo chứ chẳng đẹp đẽ, bóng mượt như giống chó Dackel lông dài từ lâu rồi...

Andi rầu rĩ ngồi xuống bên mẹ.

“Sao con lại không có bà hả mẹ?” Cậu bé hỏi.

“Con biết rồi còn gì, Andi! Bà nội mất từ khi bố con còn nhỏ. Đã lâu lâu lắm rồi. Còn bà ngoại mất trước khi con ra đời một thời gian.”

“Cũng lâu lâu lắm rồi!” Andi tiếp lời.

Mẹ phát vào hông Bello một cái để nó biết là mẹ đã chải lông cho nó xong. Rồi mẹ ôm Andi vào lòng, giọng triu mến:

“Con không có bà nên buồn lắm à?”

Andi gật đầu.

“Tụi bạn con đưa nào cũng có bà cả. Gerhard rồi cả Robert, ai cũng có!”

Mẹ vòng tay ôm chặt Andi, đu đưa dỗ dành cứ như thể cậu bé vẫn còn là em bé quăn tã.

“Nhưng con đã có bố mẹ, anh Jörg và chị Christl rồi. Chẳng lẽ như vậy chưa đủ sao?”

“Cả Bello nữa!” Andi nói.

Bello đứng vẫy đuôi ở bậc thêm dưới cùng, ngược lên nhìn. Nó chắc cũng muốn được ôm và đu đưa như thế.

“Mẹ biết không, bà của Gerhard ấy,” Andi bắt đầu tâm sự, “bà đưa cậu ấy đi chơi đu quay này, tàu lượn siêu tốc này, với cả chiều theo tất cả những gì cậu ấy muốn. Bà còn đan tặng Gerhard một cái mũ ngủ vào dịp Giáng sinh nữa cơ!”

“Andi!” Mẹ dừng lại, không đu đưa nữa. “Trong tủ con đã có đến ba cái mũ len rồi, phải không nào?”

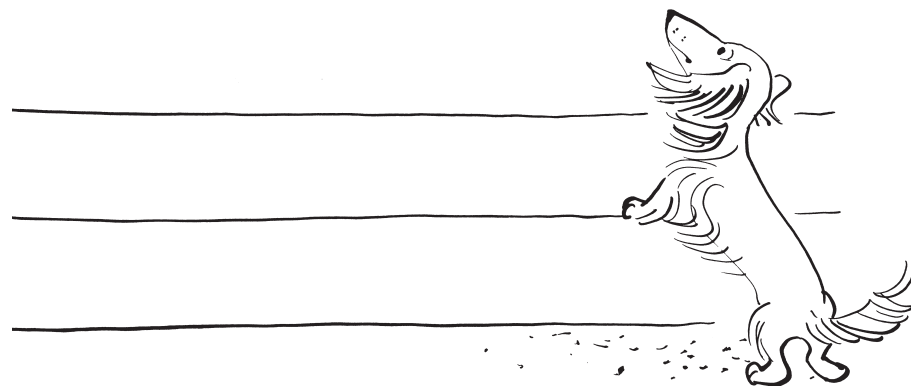
Đúng thế thật. Andi đã có quá nhiều mũ ngủ rồi: một cái anh Jörg nhường lại màu xanh lơ; một cái chị Christl không dùng nữa màu đỏ; và một cái còn khá mới màu trắng mà bố mẹ mua tặng cậu bé dịp sinh nhật. Nhưng một cái mũ mua ở cửa hàng đâu thể giống mũ bà tự tay đan cho.

“Nếu con muốn,” mẹ nói, “vậy mẹ sẽ đan cho con một cái mũ ngủ giống hệt cái của Gerhard nhé.”

Andi lắc đầu. Cậu bé không muốn phiền mẹ đan cho cậu thêm cái mũ nào nữa. Mẹ đã có nhiều việc quá rồi.

Sáng sáng, sáu giờ rưỡi mẹ đã phải đi làm, quần quật trong tiệm giặt đồ tới tận trưa. Mẹ phải liên tay khiêng

những thùng đồ nặng đặt lên cân rồi lại nặng nhọc bê xuống.

Rồi khi mẹ về đến nhà, những công việc khác lại bắt đầu. Mẹ phải nấu nướng, dọn dẹp, hút bụi, là quần áo, kèm anh Jörg học, chải lông cho Bello...

Nếu vậy mẹ đâu còn thời gian để mà đàn mũ ngũ nữa, nhất là lại đàn cho một đứa đã có sẵn ba cái mũ ngũ rồi.

“Hay chiều thứ Bảy tuần sau mình đến khu vui chơi giải trí nhé?” Mẹ gợi ý. “Bố, mẹ và con. Ba người chúng ta sẽ chơi đu quay tới mệt thì thôi.”

Andi không trả lời. Cậu bé biết thừa bố mẹ vốn không thích đến khu vui chơi giải trí. Chơi đu quay làm mẹ chóng mặt, còn bố thì chỉ thích ngồi thư giãn trong vườn mỗi thứ Bảy.

Andi cũng chẳng thích đi nhà ma. Người ta vẫn thường kháo nhau đi nhà ma chỉ tổ tối về nằm mơ ma mãnh mà thôi, nhưng cậu bé thấy họ nói thế đúng thật. Lần gần nhất Andi vào nhà ma cùng anh Jörg, cả đêm ấy cậu bé mơ linh tinh đủ thứ, trở mình sợ hãi đến chẳng thể nào ngủ được. Nhưng dù nghĩ vậy, Andi vẫn có chút háo hức muốn thử đi lại một lần nữa xem sao.

“Đi nào!” Mẹ bảo rồi đứng phắt dậy. “Mẹ sẽ cho con xem ảnh bà ngoại của con.”

Hai mẹ con bước qua thêm nhà vào phòng khách. Trên cây đàn dương cầm, lồng trong khung ảnh kính là

ảnh Andi hồi còn nhỏ xíu, mắt to tròn ngạc nhiên nhìn mọi thứ xung quanh, tay ôm chặt bạn thỏ bông. Mẹ lục tìm trong tập ảnh to, lấy ra một bức ảnh thay cho bức của Andi đang đặt trên đàn dương cầm.

“Nhìn xem! Vậy là con thấy bà ngoại rồi này!” Mẹ bế Andi lên cái ghế ngồi đàn và quay tít cái ghế, cảm giác cũng hệt như lúc chơi đu quay vậy.

“Con xem bà ngoại này, bà có dễ mến không?”

